

Страни в главното производство

Жалбоподател: А Оу

Друга страна: Veronsaajien oikeudenvallvontayksikkö

Преюдициални въпроси

- 1) Следва ли член 148, буква г) от Директива 2006/112/ЕО ⁽¹⁾ на Съвета относно общата система на данъка върху добавената стойност да се тълкува в смисъл, че товаренето и разтоварването на плавателен съд са услуги по смисъла на тази разпоредба, които съгласно член 148, буква а) от тази директива са предназначени за посрещане на непосредствените нужди на товара на морски плавателни съдове?
- 2) Предвид т. 24 от решението на Съда на Европейския съюз Elmeke по съединени дела C 181/04 — C 183/04, според която предвиденото в тази разпоредба освобождаване не може да се разширява до услуги, предоставяни на по-ранни етапи в търговската верига, следва ли член 148, буква г) от Директива 2006/112/ЕО да се тълкува в смисъл, че освобождаването важи и за разглежданата в случая услуга, при която извършваната от подизпълнител на дружеството А Оу услуга на първия етап от търговската верига на практика обхваща непосредствено насочена към товара услуга, която дружеството А Оу фактурира на спедиторско или транспортно предприятие?
- 3) Предвид т. 24 от посоченото по-горе решение на Съда на Европейския съюз, според която предвиденото в тази разпоредба освобождаване се отнася само за услуги, които се предоставят непосредствено на корабопризежателя, следва ли член 148, буква г) от Директива 2006/112/ЕО да се тълкува в смисъл, че предвиденото в него освобождаване от ДДС не може да се прилага в случай, че услугата се предоставя на упълномощения да се разпорежда с товара, като например на износителя или на вносителя на стоката?

Korkein hallinto-oikeus ще постанови решение по настоящото дело след произнасяне на Съда на Европейския съюз по отправеното преюдициално запитване.

⁽¹⁾ ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9 том 3 стр. 7.

Преюдициално запитване от Augstākā tiesa (Латвия), постъпило на 27 януари 2016 г. — Valsts ieņēmumu dienests/SIA „LS Customs Services“

(Дело C-46/16)

(2016/C 111/17)

Език на производството: латвийски

Запитваща юрисдикция

Augstākā tiesa

Страни в главното производство

Жалбоподател в първоинстанционното производство: Valsts ieņēmumu dienests

Ответник в първоинстанционното производство: SIA „LS Customs Services“

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли член 29, параграф 1 от Регламент № (ЕИО) № 2913/92 ⁽¹⁾ на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността да се тълкува в смисъл, че установеният в посочения член метод също се прилага, когато вносът на стоки и допускането им за свободно обращение на митническата територия на Общността са осъществени като следствие от това, че при транзитната операция тези стоки са били отклонени от митнически надзор, доколкото става въпрос за стоки, подлежащи на облагане с митни сборове и които не са продадени за износ с местоназначение митническата територия на Общността, а за износ извън Общността?
- 2) Трябва ли изразът „последователно“, съдържащ се в член 30, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността, във връзка с правото на добра администрация, закрепено в член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз, наред с принципа за мотивиране на административните актове, да се тълкува в смисъл, че за да се направи извод, че се прилага методът, съдържащ се в член 31, митническата администрация е длъжна във всеки административен акт да изложи причините, поради които при конкретните обстоятелства не могат да бъдат използвани методите за определяне на митническата стойност на стоките, съдържащи се в член 29 или в член 30?

- 3) Може ли твърдението на митническата администрация, че не разполага с необходимата информация да се приеме за достатъчно основание методът по член 30, параграф 2, буква а) от Митническият кодекс да не бъде приложен или митническата администрация е задължена да се снабди с тази информация от производителя?
- 4) Задължена ли е митническата администрация да се аргументира защо при определяне от нейна страна на стойността на сходни стоки в съответствие с член 151, параграф 3 от Регламент № 2454/93 ⁽²⁾, предвидените в член 30, параграф 2 букви в) и г) методи не трябва да се прилагат?
- 5) Трябва ли решението на митническата администрация да съдържа пълно изложение на наличните данни в Общността или тези данни могат да бъдат предоставени на по-късен етап — в съдебната фаза на производството, с представянето на по-конкретни доказателства в този смисъл?

⁽¹⁾ ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58.

⁽²⁾ ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3.

Преюдициално запитване от Augstākā tiesa (Латвия), постъпило на 27 януари 2016 г. — Valsts ieņēmumu dienests/SIA „Veloserviss“

(Дело C-47/16)

(2016/C 111/18)

Език на производството: латвийски

Запитваща юрисдикция

Augstākā tiesa

Страни в главното производство

Жалбоподател: Valsts ieņēmumu dienests

Ответник: SIA „Veloserviss“

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли задължението на вносителя за добросъвестност, съдържащо се в член 220, параграф 2, буква б) от Регламент № 2913/92 ⁽¹⁾ на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността, да се разбира в смисъл, че
 - а) включва задължението на вносителя да установи обстоятелствата, при които е изпратен полученият от износителя сертификат формуляр „А“ (сертификатите за частите, от които е съставена стоката, участието на износителя в производството на стоката и т.н.)?
 - б) вносителят е действал недобросъвестно само поради това, че износителят е действал недобросъвестно (например, когато износителят не е разкрил действителния произход на разходите, себестойността на частите, от които е съставена стоката, и т.н. пред митническите органи на страната износител?
 - в) задължението за добросъвестност не е изпълнено само поради това, че износителят е предоставил невярна информация на митническите власти на страната износител, поради което митническите власти на неговата страна са допуснали грешки при изпращането на сертификата?
- 2) Може ли задължението на вносителя за добросъвестност, съдържащо се в член 220, параграф 2, буква б) от Регламент № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността да бъде доказано в достатъчна степен чрез общо описание на ситуацията, съдържаща се в съобщението и заключенията на OLAF, или въпреки това митническите органи са длъжни да съберат допълнителни доказателства за поведението на износителя?

⁽¹⁾ ОВ L 302, стр. 1.